

Lisieux-i Szent Teréz (Alençon, 1873. január 2. – Lisieux, 1897. szeptember 30.) kármelita rendi római katolikus szerzetesnő. Eredeti teljes neve: Marie-Françoise-Thérèse Martin. Magyar nyelvterületen hívják még Kis Szent Teréznek is, megkülönböztetve őt ugyanazon szerzetesrend 16. századi nagy alakjától, Avilai vagy Nagy Szent Teréztől.

Kispolgári család kilencedik gyermeke, négy éves, amikor édesanyját elveszíti. 1883 március 25-én súlyosan megbetegszik, de pünkösd napján csodás módon meggyógyul... Elmondása szerint a Szûzanya megjelent neki és rámosolygott. Talán ez az esemény jellemző leginkább egész további életére: szenvedés és mosoly.

Teréz ezt a két ajándékot kapta Istentől. Nem véletlen, hogy erősen vonzotta - már egészen kicsi korában - a szerzetesi pálya. Életrajza szerint 1886 karácsonyán élte át a megtérés kegyelmét. Megértette, Isten a felebaráti szeretetre hívta meg őt.

Kedvenc lelki olvasmánya: Kempis Tamás: Krisztus követése. Amikor Teréz átlépte a lisieux-i Kármel kolostorának küszöbét 15 éves volt. Elöljárói és édesapja ellenezték, korainak tartották ezt a lépést. Ő azonban mindent megtett ennek érdekében, még XIII. Leó pápát is megkérte közbenjárásra egy római zarándoklat alkalmával. Jézus Krisztust mindennél jobban kell szeretnünk - mondta, és első kolostorbeli feladatait, a takarítást, a mosást, és a többi nehéz és szennyes munkát ezzel a lelkülettel és lelkesedéssel végezte. Az első öt esztendőben rengeteget szenvedett, nemcsak a testi, hanem lelki bajoktól is. Azonban minden szenvedést örömmel fogadott, mert úgy érezte ezzel az Úr tudtára adta, hogy csak a kereszt által akar lelkeket adni neki, így történt, hogy a szenvedés iránti készsége olyan fokban növekedett, ahogyan növekedtek szenvedései. Ez a bátor gyermeklány, akit legtöbbször mint kedvesen mosolygó, rózsacsokrot ölelő szentképet ismertünk meg, a legsötétebb lelki szenvedéseken ment keresztül. Ünnepeles fogadalomtétele előestéjén kegyetlen kísértés lepte meg: vajon elhatározása nem hiábavalóság-e, nem öncsalás-e csupán? 1890 szeptember 8-án kelt írásában Jézustól a szív és a test vértanúságát kérte, s azt, hogy az Úr tanítsa meg rá, mit jelent az Ő menyasszonyának lenni.

Teréz kolostori éve alatt verseket is írt, sőt egy drámát Jeanne d'Arc küldetése címmel. Művét elő is adták, és ő nagy átéléssel alakította Franciaország nemzeti hősét, szent Johannát. Ebben az évben meghal - hosszas betegeskedés után - rajongva szeretett édesapja. Előjárói utasítására elkezd írni „Egy lélek története” címmel gyermekkorának emlékeit. 1886 nagypéntek éjszakáján megtudja: halálos beteg. Ettől a naptól kezdve egészen haláláig készül a Találkozásra, készül mennyei hazájába, a „Fény országába”. Felfedezi és meg is fogalmazza hivatását: „Az én hivatásom a szeretet.” Közben félelmetes kísértései vannak a hit és remény kérdéseiben, és állandó fizikai fájdalmak is gyötrik, nem szűnik meg társaival törődni, bízni és mosolyogni.

„Nagyobbá lennem lehetetlen - írja - olyannak kell elviselnem magamat, amilyen vagyok, minden tökéletlenségemmel együtt, de keresni akarom az eszközt, hogy egy kis úton menjek az égbe, nagyon egyenes, nagyon rövid, egészen kis úton.” írja.

„Szeretnék felvonót találni, amely egészen Jézushoz visz fel, mert nagyon kicsiny vagyok ahhoz, hogy a tökéletesség lépcsőin kapaszkodjak felfelé.” - Megtalálja az ő kis útját, mely mindenkié lehet. „Istenem, szeretlek!” - ezek az utolsó szavai. Erről a pillanatról jövendölte: „A küldetésem csak most kezdődik. Az a küldetésem, hogy másokat megtanítsak arra, hogyan szeressék Istent... hogy megmutathassam a lelkeknek az én kis utamat.”

Nagyon hamar 1923-ban boldoggá, 1925-ben szentté avatták. II. János Pál pápa az augusztusi ifjúsági világtalálkozó záró szentmiséjén bejelentette: 1997 október 19-én, a missziók vasárnapján ünnepélyes keretek között egyháztanítói rangra emeli kis szent Terézt.

Népelemek: EN 478.